

ΕΪΤΑΝ, ΑΛΗΘΕΙΑ, ΤΟΣΟ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ...

Καὶ νά, τὸ θαῦμα πὸν ἔγινε! Ποῦ βροῆκα
τὴν ἠρεμία καὶ πάλι στὴ ζωὴ μου...
Ποῦ οἱ σκέψεις μου οἱ μαῦρες σκορπιστῆκαν
ἐρεΐπια, στὴν χαρούμενη ψυχὴ μου...

... Εἶταν, ἀλήθεια, τόσο ἀπελπισμένη
ἢ ψυχὴ μου, κι εἶταν τόσο τὸ σκοτάδι...
Μὰ ξάφνου ἀντίκρουσα — στιγμὴ εὐλογημένη —
δύο μάτια πὸν δακρῦζαν μὲς στὸ βράδυ.

ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ
(ΙΣΑΝΤΡΟΣ ΑΡΙΣ)

ΗΘΟΠΟΪΑ

Σὲ Σένα πού, κάπως ἀργά, ἤρθες μὲς στὴ ζωὴ Μου
νά παίξης ρόλο ἠθοποιοῦ σκληροῦ καὶ δυνατοῦ
θᾶπρεπε μὰ ἀφιέρωση θερμὴ σὰν τὴ δική μου
καὶ σὰν τὸν ἄγριο μου Ἐαυτό.

Δὲν εἶσαι ἢ μόνη ἀγάπη μου· οὔτε ἢ ὕστατη
ἀπ' τὶς παλιές, μὰ οὔτε κι' ἀπ' τὶς νέες·
Εἶσαι ἀπ' τὶς μορφές πὸν ἐγνώρισα
τὶς πιό, ὠραῖες...

Σ' ἀγάπησα γιὰ τὴν Ἀνία καὶ τὴ θλίψη Σου —
τὰ μάτια σου τὰ ὠραῖα, τὴν ψυχὴ σου
τὴν ἀγωνία στὴν ποιητικὴ σου ἐκδήλωσι
καὶ τὴν αἰσθητικὴ Σου...

Ἡ ἀγάπη μου ἐκδηλώνεται σὲ Σέ, ἀπεριόριστα.
τότε θὰ καταλάβῃς τὴ μορφὴ τῆς
ὅταν συγκινηθῆς ἀπ' τὸ ψιθύρισμα
πὸν σέρνεται λυπητερὰ μαζὶ τῆς.

Ζῶ, πάντα δίπλα Σου· μ' αἰσθάνεσαι,
τὸν Ἐρωτά μου, δὲν τὸν νοιώθει, ἴσως.
Εἶσαι τὸ φῶς τῆς ἔμνευσης μου αὐτῆς,
δὲν μ' ἀγαπᾷς; — δὲν σοῦ ἔχω μῖσος.

Ὁ ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ